

Чортова телега

Тужила вдова за чоловіком — день і ніч плакала.

На сороковий день напала на неї така тяжкість, що взяла вона мотузки й пішла до комори вішатися.

Ніч була місячна й тиха-тиха.

Вже накинула вдова на свою лебедину шию петлю, аж раптом чує: тарахтить віз і начебто долинає чийсь знайомий розговор.

Прислухалася.

Під'їжджає віз до воріт.

Зняла вдова з шиї петлю, стоїть, дивується, — хто б це?

Стукотять у ворота.

Пішла відчиняти...

Відчинила хвіртку — та так і ахнула.

Стоїть її чоловік, а з ним ще чоловік шість.

Сидять вони у возі — молодець до молодця, й одягнені всі охайно.

Дивиться баба — очам не вірить.

— Чого ж так зустрічаєш? — каже чоловік. — Чи вже забула?

— Та, голубе мій, та, ластівко моя... Звідки ж ти?!

— А ти думала, я помер?!

— Кого ж я тоді ховала?

— Хитра справа вийшла. Ховала ти хорта, а я живий і здоровий покищо. Сідай — поїдемо...

— Куди ж, рідний?

— Сідай, кажу — дізнаєшся. Це мої товариші.

Сіла баба на віз.

Луснув чоловік коня щосили. Покотив віз — підняв куряву.

Сидять, мовчать молодці — наче німі.

Виїхав віз за село.

Догадується баба, куди її везуть.

Сміється чоловік.

— На новий двір, — каже чоловік, — у нову хату.

— Ой, який же ти мені страшний!

— За мертвого мене маєш — тому й страшний...

Їдуть до річки — знає баба, що місце глибоке та обривисте.

— Вивалимося! — каже.

— Нічого...

Перелетів віз через річку, — наче птах.

Опанував бабу такий страх, — що сидить вона, тремтить, зуб на зуб не попадає.

Дивиться — ліс — дороги немає!

Котить віз просто на сосни. Розступаються сосни — дають дорогу.

— Ох, боюся! — скаржиться баба.

— Сиди, сиди! — каже чоловік, — скоро приїдемо!

Бачить баба, стоїть у лісі церковка.

— Не гаразд ви, хлопці, правите, — насупився чоловік. — Беріть лівіше.

Захропіла кінь — посипалися їй з ніздрів іскри.

— Беріть лівіше! — кажу.

Заметалася баба.

— Сиди, кажу, — тихо! — кричить на неї чоловік.

А та, як порівнялися з церківкою, — візьми та й перехрестися.

Затрясло віз — підстрибнув. — Витрусило бабу в колючий кущ.

— Ах, прокляті, — трохи не доїхали, — почулося з воза.

І побачила баба, що сидять у возі сім чортів — і найбільший із них той, що обернувся її чоловіком.

Закрутило віз у вогненному вихорі, і провалився він крізь землю.

Повернулася баба вранці додому, вся подряпана, впала на ґанку й заснула.

Спала три дні — думали: померла, — а на четвертий день очі розплющила й каже:

— Відвезіть мене до монастиря, люди добрі, хочу я постригтися.